СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXIV. Ч. 301. Джерзи Сити, Н. Дж., второк, 28. грудня, 1926. VOL. XXXIV. No. 301. Jersey City, N. J., Tuesday, December 28, 1926. THREE CENTS.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АДМІРАЛ РОЗОРУЖУЄ ПОВСТАНЦІВ У НІКАРАГВІ

МАНАҐВА, Нікараґва, 25. грудня. — Латимер, віцеадмірал американської воєнної фльоти, висадив з американських воєнних кораблів більший відділ маринарів на територію середно-американської републики Нікараґви, розоружив відділи повстанців ліберальної партії проти уряду президiяльного консервативного кандидата Діяса, розвязав їх уряд та визначив невтральну полосу, якої вони на будуче не смiють переступити.

Рівночасно адмірал видав публичну заяву, що він не думає інтервенювати в нутрішних справах Нікараґви.

Американський департамент стейту заявив, що Латимер не зробив нічого надзвичайного. Лiберали внесли проти поступку Латимера протест, закидуючи Америці, що вона мішається до нутрішних справ чужої держави.

Поступок Латимера зробив зле враження на публичну опінію латинської Америки. В ріжних краях появилися голоси за потребою утворення союза всіх країв, які не вживають англійської мови, проти Злучених Держав.

КУДИ ЙДУТЬ НА РОБОТУ ІМІГРАНТИ?

НЮ ЙОРК, 26. грудня. — Національне Бюро Економічного Розсліду видало цікаві рапорти про заняття імігрантів. На основі широко розведених розслідів Бюро стверджує, що послідними часами маси імігрантів переходять до „чорної", нефахової роботи в рільництві й промислах. Головною причиною сього явища, на думку Бюра, є незнання мови, яким звичайно мусить виказатися фаховий робітник.

„НОВІ ЧАСИ СТАВЛЯТЬ НОВІ ВИМОГИ ДО ПРОПОВІДНИКА".

НЮ ЙОРК, 26. грудня. — З нагоди Христового Різдва виголосив тут цікаву проповідь в одній місцевій церкві відвідуючий Америку славний англійський проповідник др. Кенеді. Говорив він про образованнє проповідників та нові часи. На його думку, вимоги, які нинішна суспільність ставить до проповідника, зовсім другі, як були колись. Громадянство хоче нині, щоби проповідник цікавився й був обзнакомлений з усіми проявами новочасного життя. Часи, в яких проповідник міг у всіх тих справах проявляти блаженне незнаннє, давно минули. Він мусить розуміти робітника та мати досить підготовання подавати йому ради, як жити. Він мусить розуміти їх життя в шапі, родині, щколі. Коли він не вміє того всего, він не може мати успіху з нинішними людьми. Його церква мусить розпадатися.

Щоби мати таких священиків, церкві не лишається нічого иншого лишень перестати принимати до священичих шкіл туманів, які туди йдуть за легким хлібом, а принимати туди лишень учеників справді талановитих.

ЖІНКИ-ІМІГРАНТКИ ПОБИВАЮТЬСЯ ЗА АМЕРИКАНСЬКЕ ГОРОЖАНЬСТВО.

НЮ ЙОРК, 26. грудня. — Після обчислень Ліґи Американського Горожаньства, число жінок, добиваючихся американського горожаньства, дуже скоро зростає.

В минувшому році жінки-імігрантки становили 20 процентів цілого числа імігрантів, добиваючихся американського горожаньства.

ФИЛИПИНЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ВИСЛІДІВ СЛІДСТВА ПОЛКОВНИКА ТОМСОНА.

МАНІЛА, Филипинські Острови, 24. грудня. — Газетні донесення про висліди слідства над положенням на Филипинах, яке на припорученнє президента Кулиджа зробив там полковник Томсон, викликали неґодованнє серед провідників Филипинців. Найбільше обійшло їх твердженнє полковника буцімто більшість Филипинців не хоче повної самостійности від Злучених Держав; вони заявляють, що се твердженнє неправдиве та грубо ображаюче для Филипинців.

ТРАГІЧНА СМЕРТЬ ЦІЛОЇ РОДИНИ НА ФАРМІ.

ФАРВЕЛ, Тексас, 24. грудня. — На фармі місцевого фармера Гасела найдено нині закопані тіла його жени й 8 його пасербів. Відкопані тіла мали на собі страшні рани. Самий Гасел находиться в шпитали, покалічений смертельно, як кажуть лікарі, власною рукою. Колиб він вилизався з рам, прокураторія думає поставити його на суд за вбивство всеї своєї родини. Догадуються, що він допустився страшного убийства в приступі божевілля.

ПАСЕЙСЬКІ СТРАЙКАРІ ЩЕ ДАЛІ ПОТРЕБУЮТЬ ПОМОЧІ.

НЮ ЙОРК, 25. грудня. — Так званий „Емердженсі Коміті фор Страйкерс Реліф", що збирає допомогу для пасейських страйкарів і має офіс на 799 Бродвей в Ню Йорку, видав публичний заклик до громадянства, в котрім звертає увагу, щоби воно не розуміло послідних чуток про полагодженнє страйку в Пасейку в тoй спосіб, що се вже всі фабрики погодилися зі страйкарами та що вже всі страйкарі вернули до праці.

На ділі, страйк ще не скінчився. Одна з найбільших фабрик та кілька менчих ще далі опираються полагодженню спору. Навіть в тих фабриках, що погодилися, промине ще місяць, заким почнеться робота. Тому страйкарі потребують далі помочі, і Коміте́т закликає все громадянство, яке досі щедро піддержувало страйкарів, не покидати їх у сю остану годину боротьби.

ПІДВИСШУЮТЬ ПЛАТНЮ РУМУНСЬКОМУ КОРОЛЕВИ.

БУКАРЕШТ, 23. грудня. — Румунського короля завалили так білами, що він мусів домагатися підвисшення платні. Біли спричинила його хороба, а ще більше поїздка королевої до Америки, бо американські рахунки були найтяжші.

Парлямент підніс річну платню з $140.000 на $200.000, а малому престолонаслідникови піднесено платню до $30.000.

СНІГ В ПОРТУҐАЛІЇ.

Сьогорічне Різдво принесло велику несподіванку для мешканців столиці Портуґалії. Коли вони рано встали побачили свої доми і вулиці та дерева покриті білою поволокою снігу, який прекрасно блищався до сонця. Се для них небувале явище, бо сніг тут ніколи не падає.

ЗА УКРАЇНСЬКУ МОВУ В ЦЕРКВІ.

Село Татаринці, пов. Кремянець, звернулося до митрополита Діонизія з проханням дозволити правити в церкві українською мовою.

БЕЗГРАМОТНІСТЬ В ПОРТУҐАЛІЇ.

Портуґальське правительство перевело анкету, з якої показується, що в Портуґалії 80% населення не вміє читати й писати.

„ПРОПАЛ МАЛЬЧИК".

Якось заїхав до Володимира посол Серебренників і хотів влаштувати для „русскіх" віче. Хотіли зробити це в „Просвіті". Були у секретаря, а потім і голову якось зловили, але ті послали їх один до одного за згодою, так що пос. Серебренників рішив нарешті, що нічого з цього не вийде і надумав тільки так собі побалакати зі своїми на травничі під Собором.

Бідкались, нарікали місцеві „русскіе" на „хахлацьку заразу", так що й пос. Серебренникови стало їх жаль. Але ото показуе собі біля них якийсь хлопчина. Посол хотів видно переконатися, чи глибоко вже та „зараза" вкорінилась. От і питає хлопчину:

„Как тебя завуть?"

„Алексей — відповідає хлопець".

А как фамілія (назвище)?

— Приймак.

— А аткуда ти?

Хлопець назвав передмісте Володимира, де мешкає.

Все в порядку. Хлопець відповідає на російські питання, та й відповіди також — ніби по російськи.

Посол рішив тепер задати хлопцеви питання, про яке йому головно ходило:

„А кто ти такой — русскій, іли Украінец?"

— Українець! — відрізав хлопець.

Тут вже кінець. Посол лишив хлопця в спокою, а „русскіе" Володимирчане тільки покивали головами й приговорювали: „пропал мальчик!"...

З ЯКИХ ПРИЧИН ЯПОНЦІ ПОПОВНЮЮТЬ САМОВБИВСТВА?

Самовбивства — це тепер дуже часте явище. Причини самовбивств дуже ріжнородні. Програна на біржі, заведена любов, невилічима недуга, небезпека великої кари, заплямлення чести, — ось здебільша ті причини, ізза яких відбирають собі Европейці життя. Цікаво, що у Японців причини самовбивства багато ріжнородніші, ба навіть — можнаби сказати — зовсім инші від тих, що бувають між Европейцями.

Японський промисловець Фучіо-Гічія в повороті кораблем з Шанґаю до Осаки скочив до моря і втопився. В листі до капітана корабля він написав: „Попирайте всякі змагання, що мають на меті спонукати американський уряд, щоб він відкликав заборону поселювання Японців в тій країні". Японець хотів просто своїм самовбивством зробити свою просьбу більш успішною. В місті Суру-Ґадай повісилося трьох горожан з тої причини, що маґістратський уряд працював дуже пиняво. Кілько би то людей в Польщі мусіло з тої причини повішатися?!

Або такий випадок. Буддийський священик одної місцевости виголосив сильну проповідь проти грішників. Один з присутних парафіян взяв собі ту проповідь так дуже до серця, що після повороту до дому витягнув завичений з шовк. освяченим ніж з деревляною колодою, який находиться в кожній хаті й розпоров собі ним черево. Перед тим убив пятеро своїх дітей і жінку. Священикові не лишилося нічого иншого, як піти слідом свого парафіянина. Кілька днів пізнійше знайдено його повішеного в святині.

Ворожка предсказала 80-літній старушці, що вона житиме ще 10 років. А старушка розміркувала: „80 років то або досить або за мало. Коли я не маю дожити 100 років, то волію вмерти зараз" — і кинулася у вир водопаду Кеґонотоки!

Збезчещення, а навіть легеньке заплямлення чести є й у Японців дуже важкою причиною до самовбивства. Відноситься це особливо до японської шляхти-самураїв. Самурай користає нераз з послуг свойого приятеля, що стинає йому голову в тій хвилині, коли той розпорює собі живіт ножем. Але бувають випадки, коли така поміч недозволена. Самовбийник мусить гинути тільки з власної руки.

ЖАЛІ РАДЯНСЬКИХ ВИНАХІДНИКІВ.

У Москві скінчився перший конґрес радянських винахідників, які загально жалувалися на бюрократизм уряду, що вічно пересилає винаходи з одного бюра в друге і не дбає зовсім про охорону авторських прав винахідників. А саме: винахідник Кузнецов мусів ждати 4 роки, заки одержав посвідку на свій довголітній винахід „торфіт", будівельний матеріял проти вогню, дарма, що ним цікавився сам Ленін. Винахідник Порошовчиків жде на відповідь щодо свого патенту вже вісім літ, инший, Сухаровський який одержав за свій патент нагороду 40,000 руб. мусів 37.000 віддати на податки.

ЖИДІВСЬКА ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ.

Жиди приготовляють нове велике видання енциклопедії в трьох мовах: гебрайській, німецькій та англійській. Видання у гебрайській і німецькій мові матиме 14 томів. Вся праця, яка тріває вже три роки при співучасти численних учених Жидів у ріжних краях і триватиме ще чотири роки, коштуватиме разом з виданням 3 міл. долярів. Редактор енциклопедії др. Клячкін каже, що лекше зібрати таку велику суму, ніж скласти редакторську колеґію по всім ділянкам знання. Коли наші вчені відчують потребу скласти хоча би малу настільну українську енциклопедію в однім томі?

ВИРОДИ.

У Відеках коло Кольбушови жінка Павла Хрусціна донесла, що її чоловік десь пропав. Опісля виявилося, що його вбив у лісі Юзь Ґодек, кохаток Хрусцінової. Вбийник має 25 літ. Він признався до злочину і виявив, що до цього намовила його Хрусцінова, обіцяючи опісля вийти заміж за вбийника. Обоє арештовані.

ВУЛЬКАН КОЛО ОДЕСИ.

Недалеко Одеси коло села Буґальмак був від соток літ нечинний вулькан. Недавно ожив він і зачав викидати зі себе лябу, яка мала дивну закраску. Досліди хеміків виявили, що в ній є значний процент золота.

ІТАЛІЯ НЕ ДОПУСКАЄ ЖІНОК ДО УРЯДІВ.

Розпорядком італійського міністерства внутрішних справ заборонено жінкам участь в політичнім життю нації. Жінка не може займати місця подести, цебто не може бути майором міста. З самого початку Мусоліні був склонний допустити жінок до голосування і урядів. Вони були навіть вчасти допущені, але цей послідний розпорядок позбавив їх права голосування.

ЗАЛІЗНИЧА КАТАСТРОФА.

В північній Англії трапилась залізнича катастрофа. Швидкий поїзд вискочив з шин, при чому 9 осіб вбитих і 8 ранених.

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ ХОЧЕ ЗГОДИ З ХІНАМИ

ЛОНДОН, 25. грудня. — Міністерство закордонних справ оголосило меморандум, яке воно вислало дня 18 грудня до чужинецьких представників в Пекіні в справі зміни політики супроти Хін. Разом з тим оголосило воно друге друге меморандум, яке вручило американському амбасадорови в Лондоні, а яке обговорює ту саму справу.

З тих меморандів виходить, що Велика Британія є за тім, щоби внести зміну у відношенню европейських держав до Хін. Велика Британія є за спокійним полагодженнєм конфліктів, бо підносить зріст національної свідомости серед Хінців та зазначує, що Хінам належиться між другими народами рівне місце. В тім меморандум підноситься заразом успіхи кантонської армії, біля якої концентрується тепер влада Хін.

ДУМЕРҐ УЛАСКАВЛЮЄ НІМЦІВ.

ПАРИЖ, 25. грудня. — На саме Різдво французький президент Думерґ підписав амнестію для засуджених 6 Німців з Надренії. В тім самім часі, як оголошено уласкавленнє, донесли з Надренії, що 7. пяних Німців напало на двох французьких жовнірів і побили їх, коли вони вертали з церкви. З того випадку не будуть одначе витягати ніяких консеквенцій, бо жовнірів побили пяні люде.

ПРОТИВНИКИ ФАШИСТІВ СПАСАЮТЬСЯ УТЕЧЕЮ.

ЖЕНЕВА, 25. грудня. — Католицький посол Ґвідо Міліолі і католицький священик Джиярді з Медноляну втікли з Італії до Швайцарії, побоюючись переслідувань Мусолінія. Оба вони не погоджуються з тактикою фашистів. о. Джиярді втік через Бонінійські гори, які на 8.000 фітів високі.

БУДЕ КОАЛІЦІЙНИЙ КАБІНЕТ В БІЛГОРОДІ.

БІЛГОРОД, 25. грудня. — Премієр Узунович старається сформувати новий кабінет і втягнути до него кромі Сербів щей Хорватів і Словінців. Д-р Корошец, словенський лідер заявив вже свою згоду щодо вступлення, а є познаки того, що вступить до кабінету рівнож і Стефан Радіч, провідник Хорватів.

БРІЯНД ХВАЛИТЬ НІМЕЧЧИНУ.

ПАРИЖ, 25. грудня. — Перед Різдвом подав французький міністер заграничних справ Бріянд до преси заяву про будучий мир. Він сказав, що хибна була стара засада, що коли хочеш мира, готуйся добре до війни. Бо коли хто хоче щиро мира, повинен працювати в дусі мира, а не в дусі приготовання себе до війни. Він підніс мировий дух серед Німців та заявив, що завдяки щирости Німців можна сеґодня вже цілком сміло ствердити про цілковите залагодження історичного конфлікту між Німеччиною а Францією. Перший раз в історії Франція і Німеччина працюють в повній згоді разом. Це відбеться рівнож і на других народах. Слідуючий рік приближить нас ще близше до загального мира. Так твердив Бріянд.

ПРОТИ СВЯТОЧНИХ ДАРУНКІВ.

ПАРИЖ, 26. грудня. — Бизнесмен Етієнн Мартінан є президентом Ліґи проти роздавання святочних дарунків. Ліґа та виходить з цего заложення, що в Франції тепер настали такі тяжкі часи, що треба забути за добрі часи, коли то на Новий Рік кождий обдаровував других пачками люксусових кендів або величезними букетами, як це звичай у Франції. На думку Ліґи величезна більшість населення так дуже терпить від спаду франка та тяжких часів, що не можна дозволити собі на той люксус і треба за него забути. Що найвисше можна купувати за два франки кілька квіток.

КАРОЛЬ ВЖЕ МАБУТЬ ОХОЛОВ.

ПАРИЖ, 26. грудня. — Детективи, що стережуть дім, в якім живе румунський б. престолонаслідник Кароль з своєю найновійшою любкою Люпеску, відотхнули на саме Різдво. Кароль десь зник і ніхто не знав, де він подівся. Тепер показується, що він перебуває на Рівієрі і там весело забавляється. Кажуть далі, що він вже не поверне до мадам Люпеску і покине її, як покинув попередні жінки і любовниці.

ЗРАДИВ СЕКРЕТ „ВЕЛИКОЇ БЕРТИ".

БЕРЛІН, 26. грудня. — Німці знищили всі свої „Великі Берти", які були відомі з того, що острілювали Париж з величезної віддалі. Ті далеко сягаючі гармати мали вони віддати після верзальського мира аліянтам. Та Німці знищили їх передом і в той спосіб вратували їх секрет.

Тепер знова приарештувала поліція в Берліні д-ра Ґольдмана учителя і д-ра Діца з Еберфельд за те, що вони видали секрет другій державі, а саме мали вони зрадити його американській амбасаді в Берліні.

Показується, що др. Ґольдман хотів тільки продати патент, який вже раз відкинула йому німецька військова команда, а др. Діц був лишень перекладчиком. Експерти, які переглянули детайлі, які подав Ґольдман американській амбасаді, ствердили, що з них можна пізнати секрет далекосягаючих німецьких гармат. Не знати тільки, чи Америка купила той патент чи ні.

При всякій нагоді складаймо жертви на Сиротинець-Захист Українського Народного Союза.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.
Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy.		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

РОСІЯ ПЕРШ ЗА ВСЕ, — РОСІЯ

В Парижи живе на еміграції один з найвизначнійших лідерів російських соціялістів-революціонерів, загально відомий А. Ф. Керенський, який недавно тому мав виклад на тему будучого устрою в Росії. Керенський є завзятим ворогом більшовизму і твердить, що всякий устрій, який прийде по більшовиках, буде для Росії безмірним добром. На тім то викладі підніс Керенський, що він навчився від часу вибуху революції дуже богато і тому каже він до слухачів: „заявляю вам, що насамперед Росія, а потім уже всякі соціялізми і демократизми. Полишім усі ті фокуси (тобто соціялізм — Ред.). Росія перш за все, — Росія".

Як бачимо з того, то російські інтернаціоналісти витягають цікаву науку з історії революційної боротьби. Таку науку, яка дуже придалася би українським інтернаціоналістам, які по обох боках Збруча є всеще погноєм для московського і польського імперіялізму тому тільки, що в своїм рабстві і в своїй партійній тісноті не можуть піднестися до природного клича: УКРАЇНА ПЕРШ ЗА ВСЕ, — УКРАЇНА.

Те саме можна сказати і про наших Рутенців. І їх рабська психіка не може піднести себе до цего степеня національної свідомости, щоб у всіх проявах національного життя поставити інтерес нації і української держави вище понад все друге. А як сильно вкорінене у нас рутенське рабство, видно хочби по тім:

Якийсь дописуватель з Риму подає в старокраєвім часопису „Діло", що Рим став тепер одним з найважнійших осередків світової політики і прямує до суперництва з Парижем. В тім то Римі говорять тепер про Грузинів, Курдів, Кабилів, зате Рим нічого не знає про істнування Українців. Зате знає про істнування „Русинів", які є — мовляв — загорілими прихильниками реставрації — осоружної в Італії австро-угорської монархії. А коли дописуватель „Діла" запитав, звідки Італійці дійшли до такого погляду — вказали йому на українську духовну семинарію при віа Серпенті, основану Львом XIII і Франц Йосифом I. На фронті семинарицької церкви простирає ще нині свої крила двоголовий австрійський орел, запопадливо консервативний. Є він там, хоч минуло вже вісім літ, як розвалилася Австрія і як не стало австрійського цісаря. Ніхто його не усуває, хоч той герб є символом нашої народньої неволі. Не усувають його, хоч він нам стільки шкоди наносить, хоч нагадує нам австрійських рутенських рабів, хоч не дозволяє ще тепер поширятися українському імени. А все те тому, що наші рутенці не бачуть ніколи України і її інтересів на першім місци. Вони такі раби, що ще хилять свої голови навіть перед давно вже зогнилим австрійським орлом.

Корчинський Іван.

ВРАЖІННЯ З РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

(Продовженне)

Тепер уряд хоче ту течію вільної любови трохи припинити, та це за пізно. Вечерами на вулицях й бульварах жінки-проститутки не дають впрост перейти дорогою.

Більшість між ними сифилітики. Лучаються теж випадки насильства над жінками. За насильства уряд строго карає. — Між безпритульними багато хорих венерично. Часами радвлада виловлює цих безпритульних. Здорових забірають в приюти, а венерично-хорих зіставляють власній судьбі. На вулиці побачите сифілітика, на якому впрост гниє тіло.

Прийдеться дещо сказати й про т. зв. українізацію. Глупо і смішно булоб говорити про „українізацію" України. Радвлада не зробила нам жадної благодати. Довше не могла опертися тій сильній стихії свідомости українського народу. І кінець-кінців по неволі мусіла Москва згодитися на „українізацію України". Москва хотілаби тепер перешкодити цій українізації та не в силі опертися духові могутніх мас. Боїться цих освідомлених шарів українського народу. Москва вже видить, що зближується кінець її панування на Україні. Та не опреться — внедовзі її режім сконає!

Українізація поступила досить вперед. Однак ще не все зукраїнізоване. Д. П. У., військовість й фінанси ще досі не зукраїнізовано. В ДУП протоли списують по російськи (в Києві).

Коли я запротестував проти списування протоколу зі мною по російськи, комісар — Жид нічогісенько не відповідав і дальше списував по російськи. З протестів в ДПУ нічого собі не роблять. Це можна тим пояснити, що в ДПУ працюють самі Жиди. Доводилося мені стрінути лише одного Українця, якого держать там тільки для фірми, про людське око. Всі команданти це Жиди. Навіть прибічний військовий відділ, що є на услугах ДПУ є зложений здебільша з Жидів. Всіж команданти цих відділів це виключно Жиди. Вкінці треба ще згадати, що дуже вороже ставляться до українізації місцеві Поляки (в Києві). В той час, як Жиди, хоч з мусом та всетаки поволі вивчують українську мову, Поляки уперто й послідовно про українську мову й чути не хотять. Українізацію називають видумкою Жидів. З української мови собі попросту кплять. Свойого часу сильно кричали проти українізації шкіл в Києві, мимо цього, що мають дві школи, в яких викладається на польській мові, а лише українська мова є обовязковим предметом.

Вищі школи майже зукраїнізовані. Робітничі клюби вповні зукраїнізовані.

Поширився бандитизм і то на американський зразок. В білий день заїзджає перед банк авто. Вискакують бандити, ограблюють банк і втікають автом. В часописах отворено спеціяльні рубрики, де поміщується: дня того а того ограблено той а той банк, або того а того громадянина.

При кожному склепі стоїть в ночі сторожа, а при більших складах міліція.

(Далі буде).

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЧИ ВІЛЬНО НАМ СКЛИКАТИ НАРОДНО-ЦЕРКОВНИЙ ЗІЗД?

Як українські католицькі громади скликали зізд, то епископ Богачевський і його поплечники довгий час мовчали і ні пари з уст не пускали. Закутиками прихвостні говорили, що зїзду не буде, що на зїзд ніхто не приїде.

Нагло на десять днів перед зїздом епископ Богачевський і конзисторія змінюють своє становище тай всею силою пари пускаються поборювати зїзд.

Наперед епископський редактор виписав величезні статті до шикаговської Січи. Там він заперечив, що зїзд католицький, та вилаяв скликуючих сей зїзд католиків темняками, розбивачами, піяками, і всіми инчими визвисками, які й найбільше пяній перекупці на голову не прийшлиби. Священиків, які бачуть похибки епископа, назвав попиками-радикалами й розсадниками автокефалії.

Відтак епископська канцелярія виступила проти зїзду в „Америці", остерігаючи проти нього всіх вірних католиків уже не визиванками, але страшними церковними карами.

Наконець вирушив проти зїзду й самий епископ та розіслав по священиках спеціяльне посланіє проти зїзду, яке приказав священикам прочитати в церкві. Епископ абсолютно забороняє делегатам їхати на сей зїзд і грозить їм: „Перестерігаємо всіх вірних дітий св. Церкви перед сумними наслідками непослуху і бунту проти своеї духовної Власти. Син Божий сказав: „А если і церкви не послухає, то най буде він тобі як поганин і митар". Рівночасно заявляємо, що в разі переступлення сего розпорядку наложимо на винних кари, після канонів св. католицької церкви".

З напастий в Січи, зі заборони епископської канцелярії та епископського посланія виходить, що епископ і його поплечники думають, що лайкою й страшеннем потрафлять відвернути українських католиків від зїзду католицьких громад. Вони рахують на те, що нашого чоловіка, заголюканого польськими посіпаками, можна застрашити, коли до нього віднестися в той спосіб, в який відносилися польські посіпаки. Вони думають, що як наш нарід колись гнувся перед польськими панами, які його лаяли хамами, дураками, темняками, то він і нині погнеться, як його назвати хамами, дураками й темняками. Так думав у своїй ученій голові епископський редактор, пишучи статті до Січи.

На се я скажу, що епископський редактор помилився у своїй ученій голові. Наш народ гнувся, але се було колись. Нині він уже не гнеться. Колись, як його хтось назвав дураком, то він думав, що той, що його так називає, розумний, а нині він уже знає, що лишень груба й неотесана людина, яка може й покінчила високі школи, але нічого в них не навчилася, назве другого чоловіка темняком. Нині в старім краю вже люди не бояться розуму тих, що називають других дураками й темняками, а в Америці то ми вже таких людий давно знаємо, що вони варта. Не здурять нас епископські редактори ніякими визиванками.

Епископський редактор називає священиків, які не лижуться епископови, попиками-радикалами. Він думає, що як наші церковні люди вчують слово „радикал", то вони так затрашуться сих священиків, що будуть утікати зі зїзду й оглядатися не будуть. Так колись про нас думали польські пани. Але наш нарід привик уже до тої назви „радикал", і тисячі католицьких вірних відсвяткувало сього року без страху 10-літні роковини смерти радикала Івана Франка.

До того ми, американські іміґранти, добре памятаємо, що попиками-радикалами стали перший раз називати наших добрих священиків-патріотів кацапи й московські царські епископи. Як наші славні священики, як о. Стефанович, Тимкевич і Бончевський стали орґанізувати свідомі українські церковні громади, тоді царські наймити виступили проти них з визиванкою „попики-радикали". Український народ мимо сього орґанізувався, московська церква нині розбита, царату нема, а давної визиванки царських епископів уживає редактор епископа Богачевського проти других священиків, які хочуть увільнити наш нарід від польської лапи. Я гадаю, що як колись не помогла ся визиванка цареславним, так вона тепер не поможе тим, які нею хочуть ратувати польські впливи над українською католицькою церквою.

Не поможе й називанне чесних українських священиків тайними аґентами автокефалії. Де є такий чоловік, щоби повірив на слово епископови й його редакторови, що се „попики-радикали", тайні аґенти автокефалії, помогли зорґанізувати автокефальну церкву в Ню Йорку? Де є такий чоловік, який повіривби, що „попики-радикали" заснували автокефальну церкву під самим боком епископа Богачевського? Чи можна припустити хоча на хвилю, що наш нарід не знає, хто найбільше заслужився для зросту української православної церкви в Америці? Чи наш нарід не бачить, хто її будує своєю політикою? Таж вірні католики всюди кажуть, що православні повинні пенсію визначити епископови Богачевському за великі заслуги коло розбиття українських католиків та зорґанізовання православних громад.

Епископ, епископські каноніки й епископські дорадники й редактори думають, що нас можна застрашити товченнем нам у голову про наслідки непослуху й бунту, про страшні церковні кари. Таких способів уживає польський уряд. Заголюкуванне, проповідь і осторога перед бунтом, страшенне карами. На те й епископ говорить про „церковні канони", а не про церковні закони, бо думає, що наш чоловік більше боїться слова „канони", як слова „закони".

Та се все страхи на Ляхи. Вірні католики бачуть страшний занепад своеї церкви. Вони хочуть сьому щось зарадити. Вони ждали, що епископ щось на се зробить. Вони просили епископа, щоби він сему зарадив. Епископ усякого за двері викидав. Священики просили скликання зїзду, але епископ дав приказ свому редакторови вилаяти сих священиків в нагороду за попечливість за церкву. Що їм лишилося другого до роботи? Скликали зїзд. На сей зїзд приїдуть представники громад і будуть радити над тим, як ратувати орґанізацію від страшної розвальної роботи.

Епископа, епископських редакторів, дорадників і других поплечників ми за їх страшенне, голюканнє опльовуванне, найвірнійших католиків не будемо осуджувати. Осудить їх колись наш нарід. Нам сим ніколи тепер заниматися. Ми їм навіть подякувати можемо за їх виступи, за їх визиванки, за їх лайку, страшенне карами й канонами. Якби не сі страшення, то на зїзд моглиб приїхати люди боязливі, всякого рода слабодухи. Тепер ми знаємо, що на конґрес приїдуть люди, яких не заголюкаєш ні визиванками, ні страхом страшних кар, які не бояться церковних канон. Може сих делеґатів буде менче, але за се конґрес буде ліпший. Добірнійший, рішучійший, який лекше зорґанізувати, який добре буде держатися, який добре буде боротися. Такого конґресу нам і треба.

В. Ничаївна,
Перт Амбой, Ню Джерзі.

„КРИК І РИК ЗАБЕЗДУРНО"?

Епископ ужив до виступу проти конґресу редакційний комітет шикаґовських отаманів і вложив в їх уста у Січи проти католицького церковно-

Др. Кость Левицький.

Основання „Просвіти" (1868 р.)

Почин до завязання Товариства „Просвіта" дала руська (українська) академічна молодь. В марті 1868 р. вибрали академіки (студенти) наші комітет, щоби занявся укладом статуту. Остаточно уложеннем статуту „Просвіти" занялися др. Корнило Сушкевич, Анатоль Вахнянин і Олександер Борковський, але львівське намісництво відкинуло сей статут та наслідком відклику призволило міністерство внутрішних справ, дня 2. вересня 1868 р., заснувати товариство „Просвіту" у Львові на основі предложеного статуту.

За ціль товариства подано в § 1. статуту: „пізнанне і просвіта народу". Отсе був новий, а так простий і ясний клич українофілів галицьких, званих народовцями, бо вони станули на бік народу, як казалося, — піднимаючи здорову думку національну, що до нашого національного відродження мусимо черпати силу з мас сільського і міського люду! До обновлення живого духа нації треба було культурно і національно освідомити маси народу, щоби з долини класти нові основи.

Отся молода громада Українців народовців, незражена політичними невдачами своїх батьків, приступила в дні 8. грудня 1868 р. до відбуття першого загального збору товариства „Просвіта" у Львові, в салі на Стрільниці. Рано того дня мала відправитися Служба Божа в одній нашій церкві у Львові, але її не відправили „свої" та оснувателів „Просвіти" прізвано „ляхоманами" і відсилано до костела на „Непокаляне Почеттє"... Ось які се були часи!

Збори відбулися при участи 64. членів оснувателів. З краю приїхав одинокий о. Йосиф Заячківський. Голова комітету оснувателів Анатоль Вахнянин отворив збори промовою, в котрій пояснив програму товариства: „пізнанне і просвіта народу". Опісля зібрані вибрали провідником нарад львівського міщанина Василя Товарницького, а сей покликав на секретарів: дра Корнила Сушкевича і Володимира Ганкевича.

Кромі львівських Русинів промовив на сих перших загальних зборах „Просвіти" гість з провінції — старший патріот о. Йосиф Заячківський, парох в Лопянці коло Долини. Промова о. Заячківського в імени „німого сільського люду" була так розумна і сердечна, що годиться ще й сьогодня її нагадати:

„Щира охота — мовив бесідник — пізнати чесних Русинів львівських і докинути дрібненьку лепту до просвіти народу привела мене до Львова. Завізвали ви, панове, і село на нинішні збори, тож і з села прийміть ласкаво голос хоть не учений а щирий. Не загадав я відзиватися від стану духовного, до котрого й я належу, — за той можу лише сказати словами евангельськими: „сам возраст имат, сам о собі да глаголет", — але маю вам донести два слова від того, що так скажу, німого сільського народу, від котрого представителів не бачу на тім зборі. Одно слово є слово подки дляя вас, панове, що в так краснім числі зібралися радити о його просвіті.

„Правда, в тім великім а чужім Львові через ті послідні століття було все від рода в род кілька щирих заступників народу, котрі як сторожі на погибельній стражи визирали хвилі, коли їх „очи увидять спасеннє і славу людей своїх". Визирали і не увиділи, і так оден по другім угасали. Так було, аж поки не засияв славний рік 1848-й — і воскрес нарід руский, а на чолі народу поставив себе стан духовний. Нарід узнав його за свого проводира і заступника, узнали його і чужі. Не диво-ж, що на нас піднялася вся вража сила, а ми не до борби поставлені, але радше апостоли мира, злякалися тої бурі, зачали оглядатися позаду себе, щобы собі плечі убезпечити і — зацофалися так далеко, що стратилисьмо з очей нарід — а нарід нас. Тож на наше місце хочете ви, панове, ставати і повести дальше діло просвіти народу там, де ми перестали. За то нарід вам дякує, а Бог най благословить.

„До вас же, молоденькі тут притомні братчики, молодіже шкільна, маю друге слово від народу а то: прошенне, щоби й ви пішли за прикладом старших братів ваших і не змінилися ніколи народови свому. Не гнівайтеся на мене за те слово! Нарід знає, ба й світ знає, як красне чувство огріває нині груд вашу. Коби-ж так все було! Кобы-сте годні опертися тому сильному напорови, що вас хоче відторгнути від вашої народности. Навіть тоту невинну літературу народню, тоту кість жебрачу, що й найлютійший владітель лишає підупалим народам — і тую хотять вам омерзити, указуючи на наших літератів — голодних і босих.

„На що вам — кажуть — нуждатися і нове непотрібне творити? Радше беріться за готові богаті сусідні літератури, черпайте і наслаждайтеся обильно, чи з лівої чи з правої стороны"! Боже милий! Чи лиш Русин сирота має бути так темний, аби не пізнавав, що чужа література ба й культура чужа — есть то барва двірська, ліберія, хоть-би й волотом шита? — скоро її раз надягнеш, прощай воля! служи до віку тому, чию барву носиш!

„Дармо вас лякають самим народом, що той невирозумілий, невдячний, недовірчивий. Ба деж би вже й набралося довіря в тім бідним народі? Не кажу вже за тоті віки, о котрих сільський нарід і не знає, коли то верхні освічені верстви нарід опускали, — досить і того, що він нині видить, зачавши від того хлопчика, котрому необачний учитель при вступі до школи його красні кучерики обстриг, так що й рідна мати не пізнала свою милу дитину, аж до того укінченого академика, що стоїть на роздорожу, з котрого указуеться йому всякі дороги. На котру будь він вступить, чим дальше піде, роздобуде собі красного хлібця, цвитучої долі. Кожда дорога поведе тебе з дому батьківського в чужу чужину, тільки тої дороги не найдеш, котра привелаби тебе назад до свого народу.

„І звідки ж взялобися ще довіре у того народу, котрого так скоро опускає все, що тільки крихту підійметься?

„Ділайте-ж нині щиро, кождий в своїм заводі! Бідна Русь мати, бідні і ви, сини її. Праця се ваш капітал, з котрого маєте сплатити найсвятійший довг народови. Таж ви знаєте, і нарід свідом того, що ваша нинішна наука оплачується по найбільшій части тим мізерним грошем, на котрий нарід кервавo працює. А як доробитеся куска хліба — коби вас лиш Бог охоронив від тої джуми сьогочасної, від огидного космополітизму, котрий есть погибелею всякій народности! Видимо всі, що Русини, відповідно свому числу, таки найбільший контінґент доставляють до того сумного космополітизму.

„Вконець на розході лишаю вам, чесна молодіже, малий образець, котрий остався в моїй памяти з тих часів, коли засідав я ваші шкільні лави. Ото в старій, мітичній Греції найславнійший герой Геркулес не міг побороти Антея великана, бо скоро сей ослабав, то щоби лиш ногою землі діткнувся, прибувало йому нової сили, бо земля була йому матірю. Аж коли Геркулес підніс його від землі, тогді відобрав йому силу, тогді його здавив. Так і ви любі братчики, хоть як тяжка булаби ваша борба, хоть як високо піднеслаби вас доля, не дайтеся відорвати від вашої матери — від народу! Тоді лише ви будете сильні в народі, а нарід вами славний! О то просить вас нарід через мої уста".

Промову сю приняли всі грімкими оплесками.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЄ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — СЕ СИЛА.

го конґресу лайливий виступ. Конґрес назвали криком і риком забездурно, зїздом дурнів, представників глупоти й кирині.

Так говорить про конґрес, на який збираються представники українських церковних громад, щоби зарадити тому всьому лихови, яке розсілося в їх церкві.

Виходить, що найбільшу перешкоду в своїй роботі буде мати конґрес зі сторони якраз тих, котрі немовби вже з уряду були покликані самі всякі клопоти в церкві полагоджувати. Кричуть проти конґресу ті, що самі накоїли лиха в церкві. Ті самі, що огонь під хату підложили, нині бігають довкола хати й руки гріють та на других людий кричать: „Як хто посміє гасити, той безбожник, зрадник, киринник, дурак, темняк".

Як піде конґрес, ніхто сього не знає. Я бажаю йому найкращого успіху, але я не хочу закрити своїх підозрінь що захованнє тих, які хату підпалили, а тепер других здержують від гашення пожару, може легко довести до того, що найвірнійші сини церкви стратять надію в можливість ратування.

Що станеться тоді, як втратять віру в можливість ратування церкви ті, що її так тяжким трудом ратують?

П. Сокальчук.

ЧИ НАМ БУТИ НЕВТРАЛЬНИМИ?

Український церковний зїзд уже за плечима, а шикаґовська громада на нього делеґата не вибрала. Зїзджаються українські католицькі громади з цілої Америки, а ми кажемо, що ми невтральні, що нас ся справа не обходить, що наша хата з краю, і я ся в се не мішаю.

Декому з нас навіть здається, що так повинно бути. Що ми герої, що ми не вислали своїх делеґатів на конґрес.

Не з геройства ми не післали туди свого делеґата, а тому, бо ми заголюкані, застрашені, бо думаємо викручуватися від усякого обовязку хитрим-мудрим коштом. Най другі собі руки печуть, вигребаючи каштани з огню. Ми їх готові любимо їсти. Ми так як той, що про себе говорив: „Горіхи се така річ, що я люблю їсти, але не люблю за ними ходити".

Якби ми були відважні, то ми булиби післали своїх делеґатів на конґрес. Якби ми були инчої думки, як ті, що конґрес скликали, то ми булиби післали туди своїх делеґатів та наказали їм, як вони мають старатися других людий навернути на нашу дорогу.

Ми не зробили ні одного ні другого, бо ми хочемо бути невтральні. В сей спосіб ми свою душу загребали. Пригадуємо собі слова місіонара, котрий до нас говорив, що хто душу раз утратить, той її утратить на віки! Що ми робимо зі своєю душею, коли ми бачимо, як другі стараються розвязати таке питаннє, а ми собі руки заложили?

Люди, які в теперішну хвилю називаються вірними синами церкви, а до спору не мішаються, не є вірними синами церкви, як не був щирим українським патріотом той Українець, що не хотів іти на війну за українську самостійність, бо, мовляв, там і без одного козака війна буде.

Іван Кулинич,
Шикаґо, Ілл.

НАЙВАЖНІЙШІ СПРАВИ ПЕРЕД КОНҐРЕСОМ.

З помежи всіх справ, які будуть рішатися на конґресі в Филаделфії дня 29. сього місяця, після моєї думки є дві, які повинні уважатися найважнійші. Іменно:

1) Справа церковних маєтків.

2) Питаннє, хто тут в Америці має рішаючий голос у правленню українських католиків: чи Польща, чи самі українські католики Злучених Держав?

Що до першої справи, то як відомо, в Злучених Державах є около 80 українсько-католицьких парохій. Одні з них свого часу були продані епископови Ортинському і його наслідникам за одного доляра. Другі були віддані чартером на неограничену власть кождочасному епископови, так що він може робити з церковним майном, що схоче: продати, заміняти, на него довг затягнути, не питаючися народа, котрий складав на церкву послідний цент.

Коли йшла пропаґанда запису церков на епископа Ортинського і його наслідників, священики навіть з проповідальниць голосили: „Не бійтеся записати на епископа маєток церковний, бо наш обряд ніколи не буде нарушений, бо се нам запоручає свята Унія". А преціњ нині ми не можемо заперечити, що Святійший Отець поломав той конкордат з Українцями, ту святу Унію. Певно неодна громада памятає, як її парох колись може і в добрій вірі, намовляв своїх парохіян до запису церковного маєтку на епископа Ортинського і його наслідників. Але богато вже забуло, що говорив до них тодішний їх священик про святість Унії. Записуючи свою церкву на епископа, люди навіть не могли припускати, щоби сей контракт був колись зломаний. Українські церковні громади записували свої церковні маєтки — безпосередно на епископів, а посередно на папів римських.

Нині на наших очах діється те, чого ми кілька літ тому назад не сподівалися. Римська столиця вживає епископа Богачевського, щоби нас постепенно а неминучо перемінити на чистих римських католиків, таких як Поляки. Поволи, але безоглядно, нищиться відрубність нашого обряду. Касується підступно, і самовільно всі права, які були заґарантовані нашому народови в Унії, в тому контракті межи українською церквою а Римом.

Тому першим завданнєм конґресу є придумати способи оборони перед дальшим латинщеннєм нашої церкви. Як нам покласти край дальшому ломанню контракту? Як нам не допустити до знищення Унії й прав української церкви, заґарантованих в Унії?

Щодо другої справи, то вона не менче важна від першої. Російські царі захопили собі в Росії право іменувати епископів російської та української православної церкви. Іменовані царами епископи знищили самостійну українську православну церкву. В Австрії знова австрійські цісарі забрали собі право підбирати кандидатів на католицьких епископів в Австрії. Як Галичина попала під Польщу, то се право перебрав на себе польський уряд, і він нині зробив конкордат з Римом, що ніколи не буде в Польщі ніякий другий епископ, лишень такий, на якого згодиться польський уряд. Як колись австрійський уряд мав великий вплив на іменованнє епископів поза Австрією, приміром для католицьких іміґрантів в Америці, так само певно нині Польща має той вплив.

Се нарушує грубо права сих іміґрантів в Америці. Вони свобідні горожани свобідного краю, вибирають найвисших урядників найбільшої держави в світі, а тут друга, ворожа держава диктує їм, хто має бути провідником їх церкви. Се віддає нас, українських іміґрантів, у руки наших ворогів.

Тому конґрес в Филаделфії мусить застановитися над тим, як запобігти тому, щоби епископів для української уніятської церкви накидали чужі уряди, накидали без питання українських вірних. Конґрес мусить увільнити нашу церкву з чужого ярма. Будьмо вільними церковно, як ми є тут свобідні політично.

Як розберемо як слід сі два тяжкі питання, то ми поставимо добру таму походови єзуїтських вихованків на Україну та не дамо Польщі заспівати над нашим обрядом „Реквієскат ін паце" (Вічну память), як на се вони вже від віків збираються.

Василь Шанайда,
делеґат, Дітройт.

З українського життя в Америці.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Справозданнє комітету допомоги „Рідній Школі" в м. Зборові.

Коли перед чотирма роками завязали ми комітет в Ню Йорку, то всі здавали собі ясно справу, що беремось не до легкої задачі. І невсипуща наша праця нині увінчуєсь успіхом. Нині вже сіяє дім „Рідної Школи" в Зборові. Через придбаннє Дому в історичнім місточку Зборові, наші браття в старім краю скріпили свою позицію, знайшли осередок для збірної народної праці, науки, та для свого товариского життя.

Дня 21. листопада с. р. з нагоди чотиро-літного основання нашого комітету зібралися ми на нараду, щоби нарадитись над дальшим істнованцем і працею комітету.

Ми розуміємо, що в нинішний час напруження всеї енергії і всіх сил нашого народа нам не вільно сидіти супокійно в Америці.

Ми переконались, що нам треба власне під теперішну пору, щось такого тут робити, що стоялоб в ідейній звязи зі змаганнями і цілями наших братів за морем.

З тим самим запалом, енергією і одушевленнєм, з якими ми розпочали будову дому „Рідної Школи" в нашім місті' мусимо будову довести до кінця. Сего вимагає від нас добро і користь нашого народу, сего вимагає від нас старий край.

Обовязком кождого еміґранта зі Зборівщини є, самому жертвувати і других до сего наклонити. Хто доси не дав жертви на школу в Зборові, нехай тепер сповнить свій обовязок; хто може більше дати, нехай поновить свою жертву.

Нехай Дім Рідної Школи, дім з наших жертв буде видимим памятником на цілу Зборівщину. Нехай буде також доказом живих національних чувств і змагань української зборівської еміґрації в Америці.

Предкладаючи загальне касове справозданнє чотиро-літного істновання комітету, кличемо Вас, Родимці Зборівщане:

Возьмімся ще раз за роботу та уможливім браттям нашим викінчити і впорядкувати дім в середині.

Прихід з жертв і підприємств	$2.778.73
Вислано до краю на купно дому	2.575.00
Оплата за пересланнє гроший	69.75
Розхід комітету	85.23
Разом	$2.729.98
Остаєсь у касієра	48.75
	2.778.73

На нарадах комітету запала ухвала, щоб вислати три партії з колядою на докінченнє дому „Рідної Школи" в Зборові. Проте просимо Шановних Зборівщан приняти наших колядників і не відмовити щирої коляди.

Слідуючі жертводавці зложили на руки гр. І. Заяця касієра комітету дальші жертви:

По $5.00: М. Паньків, Олекса Дмитришин, І. Жеґрай; по $3.00: Королюк; по $2.00: Муравський, С. Івашків, І. Заяць, О. Світлик, С. Дмитришин; по $.00: М. Хомяк, Скоцко, Лопушинський, Ксьондзик, Головка, Жридина. Дрібні датки $4.75. Разом зложено $38.75.

Комітет.

АСТОРІЯ, Л. АЙ.

Дещо про діточу школу.

Заходами кількох свідомих громадян та при помочі братства св. Николая, від. 2. У. Н. Союза, зорґанізовано в нашій місцевости „Українську Діточу Школу", яка сьогодня числить около 40 дітей. Наука відбувається лише два рази в тиждень то є в второк і четвер від 5-ої до 7-ої вечер, а міститься покищо в ческім Нар. Домі при Вулсей і Другій евні. Учителює п. Онуфрик з Ню Йорку, який тішиться любовю дітвори та пошаною всего нашого громадянства.

Рада шкільна, яка складається з таких щирих робітників-патріотів як п.п. Кривень, Климишин, Бурдиґа, Сидор, Василик, Табака, Черватюк і др. старається вивязатись з своїх завдань як найкрасше. І сегодня треба признати, що праця сих людий не пішла на марне.

Щоби помогти школі матеріяльно, всі члени Ради як і члени братства рішились пійти з колядою. Таксамо в недалекій будучині має відбутися базар, концерт і т. п.

Беручи справу загально, школа наша в Асторії розвивається взірцево. У великій мірі завдячувати це треба учителеви, що як правдивий педаґоґ, розуміючи свої завдання, потрафив за сей короткий час опанувати діточу душу до тої міри, що дитина біжить в українську школу з вискоками „бо пан учитель любить бути на час". За сей короткий час наші діти пізнали, що вони є Українці (не рутенці), пізнали вже чим для них є Україна, хто був Шевченко і Франко. Одним словом, Українська Школа відроджує наших дітей, бо дає їм в уста прекрасну українську пісню, заставляє молоденький розум думати по українськи, вщіплює в діточу душу і серце любов до всего що рідне і гарне.

Лише українська школа може і повинна бути тим головним чиником виховувати наше молоде покоління тут в Америці, інакше ми як Українці пропадемо.

Терба лише зрозуміти вагу своєї школи і домомогти їй вибитись на рівні з школами других народів. Коб нас так яким чудом перекинуто бодай на один місяць в тую нещасну „Галилею", можеб ми тоді научились бодай в части цінити ті культурні нагоди, які дає нам Америка.

Не забуваймо, що в рідній школі наша будучність!

Союзовець.

Остап Вишня.

ДАВАЙТЕ ПО ХОРОШОМУ.

Що таке скоїлося в Кримській Автономній Соціялістичній Радянській Республиці?

Раптом зникли там усі Українці...

Було їх там, за приблизними відомостями, щось тисяч мабуть сто (100.000), жили собі як і всі кримські люде, хліборобсвували потроху, і — трах-бах!—за останніми даними Кримського Центрального Виконавчого Комітету — зникли.

Не залишилося в Криму й отакісінького Українчика... І на розплід нема...

Ось перед нами статистичні відомости про кримське населення.

Є — „рускіє (навіть дуже щось багато „рускіх" !, є Татари, Німці, Євреї, Греки, Болгари, Вірмени... Є „прочії"... А Українців нема...

Ще року 1924, бувши в Криму, бачили ми живих Українців в українській школі ім. Т. Шевченка в Севастополі...

Говорив нам учитель тої школи, що була тоді ніби така в Криму тенденція, чи не краще, мовляв, Українцям, на всяк випадок, „вимерти"...

Проте „вимирати" Українці не збирались, а мріяли вони про „навпаки" і готувалися до життя інтенсивного, жвавого і не від того навіть були, щоб і надалі розплоджуватись улюбленим українським способом: паруванням „його" й „її" за допомогою ЗАГС — у...

А тепер отакий „пасаж"!?

Не чути було ні про падіж на Українців у Криму, ні про велике їх звідти переселення...

У чім жеж справа?..

Статистики Українців знищили...

Що воно за народ такий, оті статистики?

Чому вони не люблять так Українців?

І це якась давня, вперта і велика нелюбов...

Навіть у себе, на Україні, ми з великими труднощами її перебороли...

Приходить було до вас статистик:

— Якої національности?

— Украінець!

Дивиться—дивиться—дивиться на вас статистик, дивиться на голову, дивиться на ноги, на живіт дивиться:

— Українець?

Українець!

— Не может бить!

— Їй-бо, Українець! Щоб я з цього місця не встав!

Ще раз подивиться на вас статистик, подумає трохи, мотне головою й пише:

— „Рускій".

Це-ж у себе дома так було, що длятого, щоб довести, що ти Українець, доводилося перед статистиком гопака одкаблучувати...

А що-ж уже в Криму?

От і вийшло, що в Криму зникло сто тисяч Українців...

„Самоопреділили", одно слово, спасибі їм...

* * *

А тепер і розплутай, що воно й до чого воно...

На Кубані запорожців чистосортних, за рецептом А. В. Луначарського, реставрують, а в Криму живих Українців знищили...

Хоч і кортить нам Запорозьку Січ на Кубані мати, та мороки з нею тепер багато буде...

Клейноди замовляй, запорозькі штани при нашім мануфактурнім ринку ший, бісурменів, аби було з ким воювати, доставляй...

Дотого це все коштуватиме: місцевий буджет не видержить...

Краще ми, давайте, так помиримось.

Хай і в Криму, і на Кубані будуть звичайні Українці... Це буде найкраще...

Зробіть, будь ласка, так, як ми в себе на Україні робимо...

— Є Руські—ми їм усе: і школу, і раду, і все своє... Теперішнє.

Борід великих носити не примушуємо, вічевого колокола серед села не вішаємо і не вимагаємо від них, щоб зверталися вони до наших установ отак, приблизно:

„Ой, ти гой, єсі Завсовнархоз,
батюшка!
„Ой, ти гой, єсі, утилосирьо,
матушка!

Не кажемо ми, що Руських у нас нема...

Ми—по радянському...

Давайте й ви—по радянському...

„Вісти"

ЖАРТИ.

Господиня (до нової служниці): Ходіть сюда. Покажу вам стінний годинник, який маєте накручувати. Годинник йде 15 днів за одним накрученням.

Служниця: Чи пані думають, що я маю робити службу і за ті служниці, які будуть після мене?

Обережність.

— Так холодно на дворі, вода мусить бути дуже зимна, а ти купаєшся! То десь дзвониш зубами!

Ні, я зуби сховав до кишені в пальті!

Маляр проти власної волі.

Ахмед, останній бей Константіни, хотів вималювати фресками світлиці і ґалерії своєї палати. Одначе ані в місті ані в околиці не міг найти краєвого маляря, що доріс би до такого завдання. І прийшло беєві на думку, щоби це нелегке завдання виконав один французький полонений, який по фаху був шевцем. Прикликав до себе шевця й обіцяв йому волю, коли виконає поручену йому працю на вдоволення беєві, а ні то звелить йому зрубати голову. Зажурений невільник, який вмів орудувати шилом і клевцем, але ще ніколи не мав до діла з малярською кистю (пензлем), випрошувався, що зовсім не розуміється на малярстві. Але бей скрикнув на нього:

— Брешеш! Усі Франжі (Французи) вміють малювати, я знаю це, мені розказували так. Або виконаєш цю роботу, або я покладу тобі твою голову у твоїх ніг!

Дріжучи зі страху взявся недобровільний наслідник Рафаеля до праці, схопив кисть і горнець із краскою й понамальовував дивні, по діточому ґротескові фрески, без найменшого сліду техніки або мистецького зрозуміння. Ще нині орієнтальні подорожні можуть побачити їх. Рука, підсилювана смертельним жахом, помалювала дуже похоже до тих „артистичних" мальовил нинішних модерних „артистів". Одначе беєві сподобався малюнок і він сказав:

— Той джавр хотів ошукати мене, але я знав, що всі Франжі то малярі!

І додержав обітниці, обдарував шевця-маляря та відіслав його на батьківщину.

ЖРЕЦІ-ГОЛОДОМОРИ.

У нас цікавляться „голодоморами", що то хочуть побити рекорд в голодівці. Писалося вже нераз про тих людей, що то казали замикати себе в скляні шафи і були через довгий час цікавим видовищем для цілих мас народу. Досягнений досі рекорд голодівки був 54 дні.

Але ні одному ще з европейських дослідників не вдалося відкрити тайни, як можна обходитися без корму протягом двох років. А є жреці голодомори посеред Китайців і Тибетанців, які це можуть робити. Одначе постороньому тяжко про це дізнатися, як це вони роблять. Кождий Европеєць, що був у середущому Китаї, міг бачити в китайських паґодах бонзів, тобто жреців, які сидять на залізних або срібних престолах, і які більше подібні до висохлих скелетів, аніж до живих істот. Провідники, що товаришать по таємних лябіринтах, розказують счудованим мандрівникам, що ці святі жреці, які сидять на престолах від півтора, або двох років, не приймають ні харчів ні води.

Не відразу одначе святий жрець привикає до голоду чи жажди. Діється це звільна при помочі специфіку, який складається з конопляного насіння, змішаного з вареним бобом. З цеї мішанини виробляють рід хліба, по спожитті котрого, китайський жрець може постити три місяці. По трьох місяцях насіння і біб жолудок перетравлює і тоді жрець відчуває тільки слабий голод, бо протягом цих трьох місяців його жолудок і кишки скорчилися. Протягом слідуючого півроку жолудок не домагається корму а для жреця починається приємне, контемпляційне життя. Шкіра його набирає кольору засохлого перґамену, мязи заникають, віддих стає повільний, а живчик ледве помітний. По 2 або 3 роках жрець вмирає. Тіло після смерти не розкладається, тільки задержує такий вид, який мав жрець коли сидів на престолі.

ЯК ЗА ЧАСІВ КЕРЕНСЬКОГО!

Дирекція приватної учительської семинарії в Луцьку звернулася до батьків учнів тієї семінарії православної віри (себто до Українців, які становлять в тій семинарії до 50 проц.) з анкетою, в якій мові бажають вони викладів для своїх дітей науки релігії — в українській чи російській (чому не турецькій?). Тепер та наука викладається о. Павліковським в мові російській.

МАЛОЛІТНІ ВБИЙНИКИ.

В присілку Грушів села Корнич (пов. Коломия) два хлопці 13-літні, зарубали в кукурузі свого ровесника, який не хотів їм звернути два золоті.

ПОІМЕННИЙ ВИКАЗ ЖЕРТВ

НА СИРОТИНЕЦЬ-ЗАХИСТ УКР. НАРОД. СОЮЗА за місяць листопад 1926 року.

ВІДДІЛ 299.

Бр. о. Николая Стефановича в Бофало, Н. Й.

Жертва з каси відділу . . . $15.00
Жертви від членів 17.68

Разом $32.68

Дідур Стах 1.00
Дисяк Іван 1.00
Гура Юрій 1.00
Павловський Іван 68
Сидорович Іван 1.00
Вальніцький Стефан 1.00
Дідур Кость 1.00
Гленський Ізидор 50
Горгота Іван 1.00
Гупкович Василь 50
Кавалір Михайло 1.00
Купчак Микола 1.00
Лютий Матвій 1.00
Нагірний Петро 1.00
Семков Василь 1.00
Горгота Василь 1.00
Сукмановський Панько 1.00
Синякевич Іван 1.00
Смерека Антін 1.00

ВІДДІЛ 300.

Бр. св. О. Николая в Джанставн, Па.

Жертва з каси відділу . . . $——
Жертви від членів 56.00

Разом $56.00

Яцинич Яким $1.00
Бобак Стефан 1.00
Борсук Йосиф 1.00
Брезінський Гриць 1.00
Халус Петро 1.00
Дида Андрій 1.00
Дида Петро 1.00
Фенцик Михайло 1.00
Горжальський Василь 1.00
Годчак Андрій 1.00
Гумен Григорій 1.00
Галайчак Стефан 1.00
Ганчарик Дмитро 1.00
Гавриляк Михайло 1.00
Іванічко Михайло 1.00
Костик Антоній 1.00
Кучма Йосиф 1.00
Кучеркевич Йосиф 1.00
Кавчак Теодор 1.00
Козорський Дмитро 1.00
Липка Михайло 1.00
Макар Йосиф 1.00
Лаврук Григорій 1.00
Машак Павло 1.00
Мельник Николай 1.00
Макар Стефан 1.00
Мичковський Михайло 1.00
Олійник Онуфрій 1.00
Повлат Іван 1.00
Петренко Дмитро 1.00
Панчак Стефан 1.00
Пиптик Михайло 1.00
Прах Петро 1.00
Савка Стефан 1.00
Сеньчишин Михайло 1.00
Сціленвий Петро 1.00
Шаліні Михайло 1.00
Шебест Іван 1.00
Тиркала Іван 1.00
Василишин Михайло 1.00
Возьний Теодор 1.00
Вовчак Николай 1.00
Возняк Василь 1.00
Возняк Михайло 1.00
Жолобецький Мілько 1.00
Олексюк Василь 1.00
Биланич Йосиф 1.00
Бучко Михайло 1.00
Брежінський Стефан 1.00
Форошівський Мих. 1.00
Гладьо Михайло 1.00
Голуб Петро 1.00
Кузьма Максим 1.00
Кікта Петро 1.00
Лесінський Василь 1.00
Малаховський Стефан 1.00

ВІДДІЛ 309.

Тов. Український Клюб в Сагінав, Миш.

Жертва з каси і від части членів проголошено.
Дісланo від членів $6.10

Разом $6.10

Вагнер З. Мих. 1.00
Моздер Яків 1.00

ВІДДІЛ 314.

Сестр. св. Духа в Гейзелтон, Па.

Жертва з каси відділу . . . $——
Жертви від членів 1.50

Разом $1.50

Колесар Єлисавета . . . . . $ 25
Кудрак Марія 25
Мудрик Марія 25
Стець Йосиф 25
Стець Марія 25
Сисак Анна 25

ВІДДІЛ 327.

Тов. Запорожська Січ в Гемстед, Л. Ай., Н. Й.

Жертва з каси відділу . . . $——
Жертви від членів . . . . . . ——
Дохід з балю 30.00

Разом $30.00

ВІДДІЛ 333.

Сестр. св. Анни в Бервік, Па.

Жертва з каси відділу . . . $——
Жертви від части членів проголошено.
Дісланo від членів $3.00

Разом $3.00

Боберський Мих. $1.00

Члени Молод. Департ.:

Боберська Анна 1.00
Боберський Волод. 1.00

ВІДДІЛ 334.

Тов. ім. Івана Франка в Клівленд, Огайо.

Жертва з каси відділу . . . $ 5.00
Жертви від членів 19.50

Разом $24.50

Дмитрів Михайло 1.00
Гомзяк Микола 1.00
Купчевич Павло 1.00
Курч Василь 1.00
Кузик Григорій 1.00
Литвак Петро 1.00
Лопушанський Іван 1.00
Сидор Андрій 1.00
Гавриляк Дмитро 1.00
Габко Михайло 1.00
Ячник Марія 1.00
Ковталюк Микола 1.00
Хмарик Микола 1.00
Сидор Василь 1.00
Запоточний Йосиф 1.00
Задорецький Микола 1.00
Рипужинський Василь 1.00
Мовчко Филип 1.00
Когут Михайло 50
Павлишин Роман 1.00

ВІДДІЛ 341.

Бр. св. О. Николая в С. В. Клівленд, Огайо.

Жертва з каси відділу проголошена.
Жертви від членів $13.50

Разом $13.50

Гермак Іван $1.00
Яцишин Василь 1.50
Крєнціглова Іван 1.00
Мицьківський Стефан 1.00
Морозович Стефан 1.00
Мовчко Микола 1.00
Пукач Ілько 1.00
Періль Леон 1.00
Савчак Михайло 1.00
Жук Андрій 1.00
Гомзяк Теодор 1.00
Кравець Іван 1.00
Волошин Михайло 1.00

ВІДДІЛ 346.

Тов. Зоря в Вест Філаделфії, Па.

Жертва з каси відділу . . . $——
Жертви від членів 34.00

Разом $34.00

Навроцький Йосиф $2.50
Навроцька Анастазія 2.50
Басараб Панько 2.50
Басараб Ева 2.50
Черкас Михайло 2.50
Черкас Анна 2.50
Мацькевич Андрій 2.50
Мацькевич Катерина 2.50
Стрижак Андрій 2.50
Стрижак Текля 2.50
Навроцький Мих. 1.50
Навроцька Анна 1.50
Багінський Йосиф 1.00
Багінська Марія 1.00
Коваль Дмитро 1.00
Коваль Розалія 1.00
Хоров Григорій 1.00
Хоров Катерина 1.00

ВІДДІЛ 349.

Тов. ім. Тараса Шевченка в Манвіл, Н. Дж.

Жертва з каси відділу . . . $ 5.00
Жертви від части членів проголошено.
Дісланo від членів 13.50

Разом $18.50

Федина Дмитро . . . . $ 50
Куш Марко 1.00
Збараський Семко 1.00
Жидовський Дмитро 1.00
Семенюк Мих. 1.00
Янковський Гнат 75
Хомяк Василь 1.00
Єник Юрій 75
Мартинчук Анна 1.00
Герасимюк Мик. 75
Лагасюк Іван 1.00
Потапчук Лука 1.00
Вовчук Онуфрій 1.00
Жидовська Марія 1.00
Стек Анна 50
Стрілець Петро 25

Замітка: — В звіті, проголошенім в жовтни 1926 р., проголошено: Стрілець Петро 25 ц., а мае бути 75 ц.; Небоженський Лука $1.50, а мае бути $1.00.

ВІДДІЛ 350.

Бр. св. Архангела Михаїла в Стемфорд, Конн.

Жертва з каси і від части членів проголошено.
Дісланo від членів $10.00

Разом $10.00

Кієк Йосиф $1.00
Кресан Іван 1.00
Корінь Семен 1.00
Кресан Михайло 1.00
Кресан Петронеля 1.00
Панасюк Марія 1.00
Чмир Йосиф 1.00
Черкавська Анна 1.00
Гайовський Михайло 1.00
Когут Микола 1.00

ВІДДІЛ 355.

Тов. Запорожська Січ в Ст. Джозеф, Мо.

Жертва з каси відділу . . . $10.00
Жертви від членів 15.00

Разом $25.00

Городинський Андрій . . . . $ 50
Калагура Нестор 1.00
Колега Дмитро 1.00
Мізин Юрко 1.00
Плекан Григорій 1.00
Рак Петро 1.00
Скрицький Яків 1.00
Синайко Василь 50
Стень Теодор 1.00
Солончиний Федор 1.00
Сенько Василь 1.00
Швець Проць 1.00
Занько Петро 2.00
Юркевич Василь 1.00
Кочан Григорій 1.00

ВІДДІЛ 401.

Тов. Запор. Січ в Сайксвіл, Па.

Жертва з каси відділу . . . $5.00
Жертви від членів 3.00

Разом $8.00

Буткевич Волод. . . . . . . $ 50
Кикіш Петро 50
Кренціглова Йосиф 50
Ламакін Іван 50
Люлько Михайло 50
Орлов Семен 50

ПОІМЕННИЙ ВИКАЗ ЖЕРТВ

на Сиротинець-Захист У. Н. С. від не членів організації і загальні жертви, зложені в місяці листопаді 1926 р.

Толідо, Огайо.

Чорний М. $1.00
Крохвальний В. 1.00

Разом $2.00

Сіґанав, Миш.

На хрестинах у гром. Петра і Марії Госько, членів 309 від. У. Н. Союза зібрано жертв 4.10

Разом жертвовано $6.10

Комітет Сиротинця-Захисту У. Н. Союза.

ВІДОЗВА

До родимців села Карова, повіт Рава Руська.

Дорогі Родимці!

Вже майже рік минає від часу, коли ми до Вас Родимці писали. Ми заложили комітет з осідком в Джерзи Сіти, Н. Дж., щоби помогти нашим краянам в Карові збудувати Народний Дім „Просвіти". Та показалося, що наш голос не дійшов до серця многих. Є богато наших людий, котрим серце закаменіло до своїх братів тай сестер, котрі просять нас помочи їм в переведенню сеї так гуманітарної цілі як будова дому „Просвіти". Чи ми не повинні всі як оден і одна причинитися до так великого діла, щоби діждатися того свята, коли зможемо вивісити український прапор на карівськім домі „Просвіти". Чи ми не повинні причинитися до побіди наших братів і сестер? В кого єсть українське серце, хто хоче дати поміч своїм братам, хто почуває себе Українцем і бажає волі свому братови той нехай не відкладає але нехай отворить свое серце і нехай піде на почту ще нині і пішле свою жертву на низше подану адресу.

А ми сейчас усі жертви ласкаво приймемо і вишлемо до комітету села Карова а імена всіх жертводавців оголосимо в часописах. Так само ділимося з вами радісною вісткою, що власне на тих днях отримали ми лист з Карова від комітету і взір читальні, в якім за наші лепти щиро нам всім дякують і подають, що будову уже розпочато. Хто хоче почути того листа і подивитися на взір читальні, хай прийде на збори дня 2. січня, 1927. о годині 6. вечером до У. Н. Дому під 367 Paul's Ave., Jersey City, N. J.

За комітет:
К. Піддубчишин, голова;
М. Баран, секретар;
М. Мазур, касієр.

88 Dey St., Jersey City, N. J.

МІТІНГИ ВІДДІЛІВ У.Н.СОЮЗА

НЮ ЙОРК, Н. Й. Тов. Запорожська Січ, від. 117, повідомляє всіх своїх членів, що річні збори відбудуться в пятницю, 31. грудня 1926, о годині 7.30 вечером, в Укр. Народнім Домі, 217-219 Іст 6-та ул. Кождий член мае явитися на зборах. Неявившийся член платить 2 дол кари, а урядник 5 дол. — Семен Кучма, секр.

БІНҐЕМТОН, Н. Й. Тов. Запорожська Січ, від. 21, повідомляе своїх членів, що річні збори відбудуться в першу неділю по першім, то є 2. січня, у громадськім домі під ч. 43 Данз Евню, о годині 2-ій пополудни. Проситься усіх чльнєв явитись на призначений час. Неявившийся член підлягае карі після статута Товариства. — Іван Мартинів, секр.

СКРЕНТОН, ПА. Бр. Усп. Пр. Богородиці, відділ 123, повідомляе своїх членів, що річні збори відбудуться дня 1-го січня, 1927, в гали церковній, о годині 2-ій пополудни. Проситься всіх членів прибути на час, бо є важні справи до полагодження. — Дм. Драган, предс.; Іван Тарас, секр.; Б. Николишак, кас.

НЮ БРОНСВИК, Н. ДЖ. Тов. Запорожська Січ, від. 353, повідомляе своїх членів, що мітінг відбудеться в неділю, дня 2. січня, о 2-ій годині попол., під ч. R. F. D. 6, Box 8 R. Котрий член неявиться на мітінгу, то заплатить кари 50 ц., а урядник 1 дол. Будемо приймати членів до Тов. без вступного. — Лех. Адам, предс.; Дмитрів Василь, секр.; Володимир Присляк, касієр.

ЛЕЙКВУД, О. Бр. Cоllective ст. Луха, від. 108, повідомляе своїх місцевих і позамісцевих членів, що місячний мітінг відбудеться дня 2. січня, о 1-ій годині пополудни, в гали церковній. Проситься всіх членів прибути на сей мітінг. Контроля здасть справозданне з маетку. На 1927 рік вибрано слідуючий уряд: Михайло Колодій, предс.; Мих. Мартиняк, заст.; Теодор Грушак, секр.; Андрій Шалайко, кас.; Франко Віркійовський, заст.; Дмитро Потажни, рек. секр.; Іван Бабяк і Франко Віркійовський, контрольори; Григорій Бундарович і Стефан Якимів, надз. хорих; Михайло Мільничин і Михайло Мартиняк, хорунжі; Андрій Коваль, господар. — Д. Потажни, рек. секр.

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ. Бр. св. Івана Хрестителя, від. 270, повідомляе всіх своїх членів і члениць місцевих і позамісцевих, що річний мітінг відбудеться в суботу, дня 1. січня, о год. 6-ій вечером точно, в гали У. Н. Дому, 367 St. Paul's Ave. Обовязком кождого члена прибути на сей мітінг, бо є важні справи до полагодження. довгуючих членів взиваеться вирівнати свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. Тих членів, що ще не зложили жертви на Сиротинець, проситься зложити на тім мітінгу. Буде вибір уряду на рік 1927, справозданне уряду і инші важні справи до полагодження. Будемо принимати нових членів без вступної оплати. Неявившийся член підлягае карі після статута. — Роман Струж, предс.; Стефан Кот, кас.; Николай Пігура, секр.

ЕЛІЗАБЕТ, Н. ДЖ. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 142, дає до відома всім членам, що річний мітінг відбувся дня 12. грудня, на якім вибрано слідуючий уряд на рік 1927: Ю. Шевчук, предс.; А. Поливчак, заст.; Я. Лещак, кас.; Ю. Поливчак, заст.; П. Остапчук, секр. фін.; С. Пограничний, секр. рек. С. Байтала, І. Гавловський і П. Пітула, контр. комісія; Т. Голимар, М. Писарарський, надз. хорих на Бей Вей; І. Гавловський і І. Поливчак, надз хорих на Елізабет; Я. Чурчак і Д. Фортуна, тростісти; А. Баранецький, капітан; Ю. Родзіняк, хорунжий. Мітінги будуть відбуватися в другу неділю по першім в Укр. Нар. Домі 214 Fulton St. — А. Поливчак, предс.; П. Остапчук, секр.

МІКІСПОРТ, ПА. Тов. Запорожська Січ, від. 132, повідомляе своїх членів, що річні збори відбулись дня 12-го грудня, та що на сих зборах вибрано слідуючий уряд на рік 1927: Гр. Куніцький, предс.; В. Кочкодан, кас.; Д. Сова, секр. фін.; П. Гальма, секр. рек.; М. Усик і Іван Михалевич, контр. комісія; Д. Печар, опікун хорих; Т. Дрізд, дверник; П. Волос, до фани. Слідуючі збори відбудуться дня 9-го січня, тож кождий нововибраний урядник обовязаний прийти на збори, щоб заприсягнути і обняти свій уряд. — Гр. Куніцький, предс.

ДЕ ГАРКАВЕНКО БУДЕ БОРОТИСЬ.

ГАРКАВЕНКО БОРЕТЬСЯ В ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ.

Перша борба Гаркавенка в Джерзи Сиги, Н. Дж. відбудеться у вівторок, 4-го січня 1927 р. у Вікторі Гол, ріг Гендерсон і Йорк ул., також будуть виступати другі відомі борці. Борба Гаркавенка в Джерзи Сиги викликуе велике зацікавленне.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ